

Kapitola druhá

Sam

Ta nová holka se tváří divně, ale odstrčí svůj tác na druhou stranu stolu a zamumlá: „Klidně.“

Nemám čas o tom přemýšlet. Abigail ladně vpluje vedle mě a kecne si na uvolněné místo.

„Sammy.“ Abigail se usměje.

„Abby.“ Oplatím jí úsměv.

Pořád jsem nepřišel na to, jak jí říct, že nesnáším, když mi někdo říká Sammy. Vyvolává to ve mně vzpomínky na dětství, na *dřívějšek*. Upřímně na to nerad myslím. Teď už je pozdě na to, abych se o tom oslovování zmínil. Kdybych na to zavedl řeč teď, potom, co ho celé měsíce psala do popisků na sociálních sítích a vzkazů, které mi posílá při hodinách, byl bych za exota.

Bože. Už jsou to *měsíce*.

Jsmo spolu od konce třetáku, kdy jí dal bývalý kluk kopačky dva dny před plesem. Bylo mi jí líto, tak jsem se jí na poslední chvíli zeptal, jestli nechce jít se mnou, protože jsem stejně neměl s kým jít a přišlo mi to správné, když ji ten její tupohlavec, co chodil na jinou školu, podváděl.

Takže ji nechci rozhodit tím, že si budu stěžovat na takovou prkotinu, jako je oslovení. Abigail je taková stálice, že se na ni skoro na každé hodině, na každém zápasu můžu podívat s jistotou, že se prostě *bude* usmívat mým směrem. Chodit s Abigail je snadné. A nesnesu pomyšlení, že bych byl jako ten tupohlavec, co ji nechal. Co se ubližování ostatním týče, mám jasno: tohle já prostě nedělám. Ať se děje cokoli.

Sedí vedle mě a omotává si prameny culíku kolem ruky. Má tak dlouhé vlasy. V pátek je nosívá vysoko vyčesané v roztleskávačkovském culíku a před poločasem se jí skoro vždycky rozváže stužka. Na hřišti jsem si toho všiml při posledních třech zápasech.

„Takže, podzimák,“ nadhodí Abigail a otevře si krabičku s obědem. Vypadá jako kabelka. Proč by měly krabičky na oběd vypadat jako kabelky? Vždyť to je nesmysl. „V jaký barvě se ti líbím nejvíc?“

Zamrkám. „Copak si nemusíš vzít uniformu?“

Abigail se zasměje, jako by nikdy neslyšela nic srandovnějšího.

„*Same*. Mluvím tady o *podzimním plese*. Víím, že jsme v Texasu, ale vážně můžeme nosit i něco jiného než jen uniformy a džíny, aspoň občas. Po jak barevných šatech se mám mrknout? Po škole jdeme s mámou nakupovat.“

Stačí jediná zmínka o paní Shepherdové a zmocní se mě pocit, že mám v žaludku cosi černého a lepkavého, něco jako rozpálený asfalt. Takhle si připadám pokaždé, když se řeč stočí k něčemu normálnímu, třeba k nakupování nebo svátkům. Což je ode mě dost hnusný, protože když nic jiného, paní Shepherdová je na mě vždycky jenom milá. Kdykoli u nich zůstanu na večeri, dává mi ode všeho extra porci a pořád opakuje, že jsem „poklad“.